

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **C. a.s.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej H., s.r.o., so sídlom v B., IČO: X., proti žalovanej **J. K.**, bývajúcej v Ž., **o zaplatenie 309,53 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 14 C 86/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 17. mája 2012 sp. zn. 9 Co 37/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 15. novembra 2011 č.k. 14 C 86/2011-77 žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala na žalovanej zaplatenia 309,53 € s príslušenstvom, zamietol a určil, že zmluvná podmienka v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru v časti C/Úverová karta, ktorou spotrebiteľ bez aktívneho prejavu vôle len podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere na kúpu veci žiada aj o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytnutie úverového rámca a vydanie platobnej karty na jeho meno, je neprijateľná. Rozhodol tiež o náhrade trov konania. V odôvodnení uviedol, že účastníci uzavreli 10. júla 2003 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.“). Uvedenou zmluvou žalobca vnútil žalovanej aj iný úkon než iba ten, ktorý bol vo sfére jej záujmu, nakoľko žalovaná jedným podpisom podpísala aj tú časť predtlaču zmluvy, ktorá sa týka iného právneho vzťahu, majúceho vzniknúť až v budúcnosti, a to konkrétne zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového

rámca a poskytnutie úverového rámca vo výške 20 000 Sk a vydanie úverovej karty na meno žalovanej. Žalovanej nebol predložený taký návrh na uzavretie zmluvy o poskytnutí úveru, ktorý by obsahoval základné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere s uvedením všetkých podmienok poskytnutia úveru v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., pričom žalovaná nemala ako vylúčiť svoje zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca. Preto bol toho názoru, že zmluvná podmienka, ktorou podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere na obstaranie veci spotrebiteľ žiada aj o poskytnutie kontokorentného úveru a vydanie platobnej karty na jeho meno, je neprijateľná, nakoľko poskytnutie spotrebiteľského úveru na obstaranie veci je nepriamo viazané na žiadosť o poskytnutie kontokorentného úveru bez možnosti odmietnutia spotrebiteľom. S odvolaním sa potom na § 8a zákona č. 258/2001 Z.z. a § 7, § 8 a § 9f ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka uviedol, že poskytnutie spotrebiteľského úveru len na základe žiadosti, ktorá neobsahuje základné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, znamená poskytnutie úveru bezúročne, bez poplatkov a sankcií a vznik právneho vzťahu je daný len tým, že došlo k čerpaniu poskytnutých prostriedkov. Preto žalobkyni uplatnený nárok na zaplatenie úroku, zmluvnej pokuty a iných poplatkov nepriznal. V tejto súvislosti poukázal na to, že pokiaľ boli žalobkyňou žalovanej poskytnuté finančné prostriedky vo výške 954,33 € a žalovaná zaplatila žalobkyni sumu 1 782,10 €, zaplatila výrazne viac, ako jej žalobkyňa požičala. Výrok o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 17. mája 2012 sp. zn. 9 Co 37/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa ako i jeho právnym posúdením veci. Zhodne s prvostupňovým súdom považoval postup žalobkyne pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere na obstaranie veci za nekalú prax, ktorá v zmysle ustanovení Smernice rady č. 93/13 EHS z 5. apríla 1993 ako i § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nemôže požívať právnu ochranu, preto takáto zmluva o revolvingovom úvere je neplatná. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietala, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237

písm. f/ O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ako i že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odňatie možnosti konať pred súdom ako i vadu v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. žalobkyňa videla v nedostatku riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Uviedla, že odvolací súd sa stotožnil v celom rozsahu s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa a len na zvýraznenie jeho správnosti sa vyjadril k niektorým okolnostiam, ktoré žalobkyňa namietala, a nezmienil sa a ani sa nevyjadril k iným ňou namietaným pre vec rozhodujúcim skutočnostiam. Nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom žalobkyňa zdôvodnila tým, že úverová zmluva bola uzavretá podľa ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497), na ktorú nie je možné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a neprijateľných podmienkach. V tejto súvislosti poukázala aj na princíp právnej istoty v Slovenskom právnom poriadku a vyjadrila sa ak k implementácii smernice 93/13/EHS do právneho poriadku Slovenskej republiky.

Žalovaná sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie možno podať iba ak to výslovne pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam

odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [viď § 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (viď § 237 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Dovolanie je tiež prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Z hľadiska legislatívno-technického bol v § 238 O.s.p. zvolený taký spôsob vyjadrenia prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu, so zreteľom na ktorý je zrejmé, že ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p. je [špeciálnym (v zmysle konkrétnejším)] ustanovením, ktorého aplikácia má v zmysle právneho princípu „lex specialis derogat legi generali“ prednosť pred (všeobecnejšími) ustanoveniami § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky tento vzájomný vzťah uvedených ustanovení zákona už vyjadril

vo viacerých rozhodnutiach (viď napríklad rozhodnutie z 26. januára 2006 sp. zn. 3 Cdo 234/2005, z 18. apríla 2006 sp. zn. 3 Cdo 62/2006, z 25. mája 2006 sp. zn. 3 Cdo 96/2006, zo 17. januára 2008 sp. zn. 3 Cdo 210/2007, z 22. februára 2012 sp. zn. 7 Cdo 53/2011, ale tiež zo 17. júna 2008 sp. zn. 4 Obdo 19/2007), v ktorých uviedol, že zámer sledovaný zákonodarcom a vyjadrený v zákone tým, že v niektorých prípadoch vylúčil možnosť preskúmania niektorých rozsudkov v dovolacom konaní, nemôže zmeniť alebo zmariť odvolací súd tým, že vysloví prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 3 O.s.p. proti rozsudkom, ktoré zákon zahrnul medzi rozhodnutia, ktoré nemajú byť preskúmané v dovolacom konaní a kde z tohto dôvodu výslovne vylúčil prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Ak odvolací súd vo veci, v ktorej priamo zákon vylučuje prípustnosť dovolania (§ 238 ods. 4 a 5 O.s.p.) vysloví, že dovolanie je prípustné (§ 238 ods. 3 O.s.p.), dovolací súd vychádza z toho, že prípustnosť dovolania nie je daná. S týmto právnym názorom sa stotožnila aj odborná právnická literatúra (porovnaj napr. Krajčo, J. a spol.: Občiansky súdny poriadok, I. diel komentár, Eurounion, 2010, str. 950, tiež Ficová, S. a spol.: Občiansky súdny poriadok, 1. vydanie komentár, C. H. Beck, 2009, str. 678). Napokon, Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo 14. decembra 2006 sp. zn. 3 Cdo 246/2006, ktorý bol uverejnený v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 6/2007, uviedol, že: 1. v prípade, na ktorý dopadá ustanovenie § 238 ods. 4 a 5 Občianskeho súdneho poriadku je zo zákona vylúčená prípustnosť dovolania, i keby smerovalo proti rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 1 až 3 Občianskeho súdneho poriadku, 2. ak odvolací súd rozhodol o nároku na deliteľné plnenie, došlo k rozštiepeniu uplatneného práva na dve samostatné práva so samostatným skutkovým základom; prípustnosť dovolania treba posudzovať voči jednotlivým rozštiepeným nárokom samostatne.

Vychádzajúc z takto vymedzeného vzájomného vzťahu ustanovení § 238 ods. 5 O.s.p. a § 238 ods. 3 O.s.p. dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že pokiaľ zámer sledovaný zákonom (vylúčiť možnosť preskúmania niektorých rozsudkov uvedených v § 238 ods. 4 a 5 O.s.p.) nemôže zmeniť alebo zmariť odvolací súd výrokom o pripustení dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p., nemôže ten istý zámer zákona zmeniť alebo zmariť súd prvého stupňa výrokom o neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. a odvolací súd výrokom, ktorým tento výrok prvostupňového rozsudku potvrdí.

Dovolací súd zastáva názor, že pokiaľ by zámerom zákonodarcu bolo, aby dovolanie bolo – bez ohľadu na výšku peňažného plnenia, o ktorom rozhodoval odvolací súd – prípustné proti každému rozsudku odvolacieho súdu potvrdzujúcemu rozsudok, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., bolo by to v ustanovení § 238 O.s.p. vyjadrené. Zákonodarca ale zrejme tento zámer nemal. Naopak, pri novelizácii Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 575/2009 Z.z. zaradil príslušné ustanovenie o neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. do § 238 ods. 3 O.s.p. Tým dal v ustanovení § 238 ods. 3 O.s.p. na roveň (na významovo rovnakú horizontálnu úroveň) oba tam uvedené prípady potvrdzujúcich rozsudkov odvolacieho súdu, t. j. a/ rozsudok, vo výroku ktorého bola vyslovená prípustnosť dovolania, b/ rozsudok, potvrdzujúci výrok prvostupňového súdu o neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá sa vzťahuje na prípustnosť dovolania proti rozsudkom uvedeným pod a/, možno preto primerane aplikovať na prípustnosť dovolania proti rozsudkom uvedeným pod b/.

Na podklade vyššie uvedeného dovolací súd uzatvára, že pokiaľ výška peňažného plnenia, o ktorom rozhodoval odvolací súd, neprekročila v určitej veci násobky minimálnej mzdy uvedené v § 238 ods. 5 O.s.p., je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu neprípustné, i keď smeruje proti

- a) zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo
- b) rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo
- c) potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého bolo vyslovené, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.), alebo
- d) rozsudku odvolacieho súdu potvrdzujúcemu rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danom prípade bola žaloba podaná 9. marca 2011. Výšku minimálnej mzdy v deň podania žaloby určoval § 1 písm. a/ nariadenia vlády č. 408/2010 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška minimálnej mzdy. Podľa tohto nariadenia vlády predstavovala minimálnu mzdu za rok

2011 suma 317 €; jej trojnásobok je 951 €. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu sa týka peňažného plnenia 309,53 €. Dovolanie žalobkyne teda smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy (309,53 € < 951 €). Prípustnosť dovolania žalobkyne je vzhľadom na to vylúčená priamo zo zákona ustanovením § 238 ods. 5 O.s.p.

Dovolanie žalobkyne by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, iba ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999 a R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je však významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru dovolateľky je konanie postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorej existenciu vidí v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, spočívajúceho v tom, že odvolací súd sa nevyjadril k ňou namietaným pre vec rozhodujúcim skutočnostiam, že obidva sudy nižšieho stupňa sa nevyporiadali so všetkými tvrdenými skutočnosťami v priebehu konania a ich posúdenie presvedčivým spôsobom nevyjadrili v odôvodnení rozhodnutia.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod). Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobkyni bolo niektoré z týchto práv odňaté, prípustnosť dovolania preto ani z uvedeného ustanovenia nemožno vyvodiť.

Nedostatočné odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (tzv. nepreskúmateľnosť) nie je vadou konania podľa § 237 ods. f/ O.s.p. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj rozsudok najvyššieho súdu z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 111/1998). Uvedený judikát nepovažuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za vadu zakladajúcu zmätočnosť (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ale za tzv. inú vadu konania. Názor zaujatý v uvedenom judikáte je naďalej opodstatnený a dovolací súd ani v prejednávanej veci nemá dôvod odkloniť sa od neho; poznamenáva, že právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu nižšieho stupňa ako dôvodu zakladajúceho (len) tzv. inú vadu konania vyplýva aj z iných rozhodnutí najvyššieho súdu (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 2 M Cdo 18/2008, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008 a 7 Cdo 109/2011).

Na tomto základe dovolací súd konštatuje, že predmetná námietka dovolateľa sa týka takej okolnosti (nepreskúmateľnosti rozhodnutia), ktorú možno, pokiaľ je vôbec daná, považovať iba za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) uplatniteľný v procesne prípustnom dovolaní, nie však za procesnú vadu konania zakladajúcu prípustnosť dovolania.

Pokiaľ dovolateľka v dovolaní namietala, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) je potrebné uviesť, že tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, sama osebe však prípustnosť dovolania nezakladá. Prípadné nesprávne vyhodnotenie výsledkov vykonaného dokazovania nie je inou vadou

konania v zmysle § 242 ods. 1 písm. b/ O.s.p. ani vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania.

Žalobkyňa v dovolaní vyslovila aj nespokojnosť s právnym posúdením veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá [nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia (viď tiež R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011)]. Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalobkyne podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, lebo

v dovolacom konaní nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. novembra 2012

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková